

SPROOKJES
UIT HET
EFTELING
GRAND HOTEL

DE KLOK VAN DE GASTVRIJHEID

‘Ik kán niet meer, Nathan. Echt niet.’

Eline liet haar rugzak van zich afglijden en zakte onderuit op een platte rots langs het bergpad. Alles deed pijn.

‘Alsjeblieft Eline, hou nog even vol,’ zei Nathan. Hij gaf zijn jonge vrouw een kus op haar voorhoofd. ‘Over een paar uur is het al donker. Het volgende dorp is misschien nog ver. Of wil je voor de derde nacht op rij in de vrije natuur slapen?’

Eline lachte. ‘Met jou heb ik dat geen moment erg gevonden.’ Maar nu betrok haar gezicht. ‘Behalve dan toen het stortregende. Je hebt gelijk: we hebben een dak boven ons hoofd nodig.’ Ze stak haar hand uit en Nathan trok haar overeind. ‘Laten we gaan,’ zei ze. ‘Er zitten vast wolven en beren hier.’

De twee vervolgden hun weg, stroomopwaarts langs de bergrivier. Het water kronkelde langs de spekgladde keien. De steile rotswanden en bergtoppen, hoog boven hun hoofden, leken naar hen te kijken, zoals bezorgde ouders steeds hun rondkruipende baby’s in de gaten houden. Maar Nathan en Eline waren geen baby’s meer. Ze waren pasgetrouwd, smoorverliefd, en op zoek naar het geluk.

Zo klommen ze een dik uur door. Stap voor stap, happend naar adem. Hun tassen, die telkens zwaarder leken, plakten aan hun rug. Hoger gingen ze. Nog hoger. De rivier werd smaller en veranderde in een snelstromende beek. Waar je eerst nog bomen zag, groeiden nu dorre struiken.

Opeens hielden ze stil. Tegelijk. Naast een rotswand, midden in het verlaten landschap, stond een huis. Lieflijk en klein, maar ook oud en vervallen.

‘Wie bouwt er nu een huis op zo’n plek?’ zei Nathan.

Eline pakte zijn arm beet. ‘Wij,’ zei ze zacht. ‘Ik bedoel: wij zouden hier ons thús kunnen bouwen.’

‘Onze herberg? Hier?’

‘Precies, hier! Toen wij plannen maakten om samen een herberg te beginnen, droomde ik van een huisje zoals dit. En er woont duidelijk niemand meer..’

Nathan begon te lachen. ‘Volgens mij ben jij gewoon te moe om verder te lopen. Maar goed, we hebben tenminste een plek om de nacht door te brengen.’

Ze wrikten de deur open en stapten over de drempel. Het was donker binnen, maar niet onprettig. Er stonden zelfs nog wat meubels.

‘Mag ik nu eindelijk zitten?’ Eline plofte in een oude fauteuil en moest niezen van het stof.

Nathan gaf haar opnieuw een kus. ‘Stoffig of niet, die stoel zit vast beter dan dat rotsblok van daarstraks!’

De volgende ochtend ontwaakten ze in het enige ledikant dat er was. Ze waren goed uitgeslapen.

‘Het is misschien een armetierige bouwval,’ zei Nathan, ‘maar het is ook een heerlijk huis. En als we samen hard werken, wordt het misschien zelfs een heerlijke herberg. Laten we het proberen!’

Eline keek verrukt.

‘En als er helemaal geen reizigers langskomen,’ zei Nathan, ‘dan kan hier altijd nog een stelletje beren of wolven komen logeren!’

‘Brr!’ rilde Eline en ze gaf hem een por.

Ze werkten hard, weken achtereen. Ze poetsten en stoffen, boenden en timmerden. Achter in de ruimte bouwden ze een kleine gastenkamer, met een bed van stro. Onder in een lade vond Nathan een roestig mes, dat hij sleep aan een steen tot het fonkelde in het zonlicht. In een plankje van sparrenhout kerfde hij de letters 'Herberg' en hij spijkerde het bordje boven de deur.

Ze plukten vruchten in het bos en vingen vis in een bergmeertje. In een dal, op een uurtje lopen, hadden ze een dorp ontdekt, waar ze af en toe brood en kaas kochten. Ze genoten van hún plek, van de ongerepte natuur, én van elkaar. Nu was het alleen nog wachten tot er gasten kwamen.

Maar de maanden gingen voorbij zonder dat er ook maar één bezoeker aanklopte. Soms hoorden ze de deur – dachten ze – maar dan was het alleen de gure wind die aan de sloten rammelde. In het dorp had niemand werk voor hen en al snel hadden ze hun laatste munten uitgegeven.

Nathan schudde zijn hoofd. 'Het was ook te mooi om waar te zijn. Zelfs de beren blijven weg.'

Eline zuchtte: 'Wie begint er nou ook een herberg in zo'n verlaten streek?'

Maar Nathan lachte en spreidde zijn armen. 'Wij!' zei hij.

Ze knuffelden elkaar. Maar ze wisten dat hun droom voorbij was.

'Morgen trekken we verder.'

'Morgen, liefste.'

De laatste avond in hun herberg kookten ze een schamel avondmaal van wat restjes. Het was eigenlijk te weinig voor twee personen. Juist toen ze aan tafel wilden, werd er op de deur geklopt.

'Daar is je beer,' zei Nathan.

Maar Eline was écht geschrokken. 'Niet grappig! Doe maar vlug open.'

Voorzichtig pakte Eline het perkament op. Er was met sierlijke letters een gedicht op geschreven. Hardop las ze voor:

*Gij die aandacht gaf en tijd
En die een vreemde wilde voeden
Onder uw dak, onder uw hoede
Weet, gij hebt hem zeer verblijd*

*Gij, die liever geeft dan krijgt
De gastvrijheid in uw bloede
Fortuin wacht u in overvloede
Tot het mirakels uurwerk zwijgt*

*Gebruik de sleutel steeds op tijd
Dan tikt het klokje net als thuis
Voor gasten, wijd en ver van huis
Een fijn gevoel van geborgenheid*

*Maar als de klok van de gastvrijheid
Voorgoed zal zwijgen als het graf
Dan rest u slechts de bedelstaf
En raakt u al 't geluk weer kwijt*

Ze keken elkaar aan en zeiden een hele tijd niets. Opnieuw lazen ze het gedicht, ieder voor zich. En toen nog eens en nog eens.

‘Het is prachtig,’ zei Eline uiteindelijk, ‘maar ook verontrustend.’

Nathan knikte. ‘We mogen de sleutel nooit kwijtraken.’ Hij zocht een eindje rafelkoord en hing daarmee de sleutel om zijn nek.

Nathan had het ding nog niet omgehangen of er werd aan de deur geklopt. Was de kleine, hinkende man soms terug?

Nee. Want toen ze de deur openmaakten, stond daar een keurig echtpaar met twee koffers.

‘Goedemorgen. We zouden graag een paar dagen logeren in uw herberg.’

Eline kon alleen maar stamelen. ‘N-natuurlijk... komt u verder!’

Nathan tilde de koffers naar binnen. Eline en Nathan keken elkaar aan en dachten precies hetzelfde: ze kregen gasten! Echte gasten. Gasten die gingen betalen voor hun verblijf!

Met de deur nog op een kier keek Eline gauw de kamer in. Was het waar wat ze zag? Ook in deze kamer stonden ineens échte bedden. De bedden van stro waren verdwenen.

Bij het ontbijt vroeg Eline of de gast vannacht iets bijzonders had gemerkt. Een vreemd geluid misschien? En was hem iets opgevallen aan zijn bed?

‘Nee hoor,’ zei de man. ‘Ik heb geslapen als een os.’

Ze begrepen er niks van. Hoe kon het dat hun gast zich niet meer herinnerde dat hij gisteravond op een stromatras was gaan liggen en wakker was geworden in een echt bed?

En de herberg, wilde Nathan weten, zag de man niet dat die ineens groter was?

‘Groter, hoezo?’ De man schudde beleefd zijn hoofd. Maar ze zagen hem denken: een

herberg die zomaar groter wordt? Heeft die herbergier ze wel allemaal op een rijtje?

Op dat moment werd er aan de deur geklopt. Er stonden nieuwe bezoekers. Ze waren hongerig, dorstig en wilden graag blijven logeren.

Vanaf die dag, in de weken daarna en de maanden die volgden, bleven de gasten maar toestromen. Nathan en Eline kregen complimenten over de uitstekende bediening en hun warmhartige gastvrijheid. En elke zondag voor het slapengaan, hoefde Eline maar even naar de pendule te kijken, of Nathan knikte haar al toe dat hij het niet was vergeten: de klok, natuurlijk, vanavond moest-ie weer opgedraaid worden!

Zo ging het en zo bleef het gaan. Nathan en Eline zorgden voor hun gasten en soms was er ineens weer dat nachtelijk gekraak. Dan groeide de herberg opnieuw, als door een magisch wonder, met nieuwe gastenkamers en nog meer verende bedden.

Op een dag pakte Nathan het oude mes uit de lade, haalde het bord 'Herberg' van de gevel en sneed uit sparrenhout een nieuw bord. 'Klein hotel' stond er voortaan boven de deur.

Eline kwam naar buiten, zag het bord en kreeg tranen in haar ogen. 'Het is prachtig,' zei ze. 'Net zo prachtig als de tevreden gezichten van onze gasten.'

Hun geluk werd nóg groter, want niet lang daarna kregen ze een zoon die ze Abel noemden. Omdat ze hun handen vol hadden aan een kind en het hotel, namen ze personeel in dienst om hen te helpen. Een kok, een klusjesman, iemand die hielp om de kamers schoon te houden en de bedden op te schudden, allemaal werkten ze even hard. En allemaal waren ze dol op de kleine, speelse, levenslustige Abel.

Voor het slapengaan vertelden Nathan en Eline hun zoon graag over het wonderlijke ontstaan van hun hotel. Over de komst van de klok die nooit mocht stilstaan en was achtergelaten door een oud, krom mannetje dat hinkte met zijn voet, en over het nachtelijk gekraak waarna hun herberg telkens een beetje groter werd.

'Over een tijdje...' zei Nathan.

'...als jij zelf ook bent gegroeid...' zei Eline.

'...dan komt er een moment dat jij...'

Maar hun zoon was al in slaap gevallen.

Op een stormachtige zondagavond, toen Abel weer een paar dagen bij Brigida was geweest, gaf hij zijn paard flink de sporen. Hij had haast. Hij was bang dat hij te laat zou zijn om de klok op te winden. Slagregens striemden in zijn gezicht en bliksems sloegen in op de bergtoppen.

Hij galoppeerde over een smal bergpad met scherpe rotspunten toen er een donderslag klonk. Zijn paard steigerde en bokte. Abel smakte met zijn rug op de keien. Op het moment dat de bliksem de bergen in een spookachtig licht zette, ging bij Abel het licht juist uit.

Dus toen Abel eindelijk thuiskwam, vloog Brigida hem in zijn armen. ‘Waar was je toch?’ hilde ze.

Abel vertelde over zijn val, dat hij twee dagen in bed had gelegen en dat... Maar zijn verhaal stakte. Hij keek om zich heen. ‘De hotelgasten...’ zei hij, ‘waar zijn ze gebleven?’

‘Ze hebben hun koffers gepakt, allemaal! En ook het personeel heb ik zien vertrekken. Abel, het hotel is leeg...’

Brigida keek omhoog, naar de lucht, die steeds donkerder kleurde.

‘Het komt door die mirakelse klok,’ zei Abel. ‘Als die stilstaat, is het afgelopen. Bovendien ben ik de sleutel kwijt om hem op te winden. Het hotel, de kamers, de gasten; lieve Brigida, het is over en uit.’

Het begon te regenen. Eerst zachtjes, toen steeds harder. Ze haastten zich naar binnen, het uitgestorven hotel in. Abel zocht zijn spullen bij elkaar en zei: ‘Laten we maar gaan. Er is niets meer om voor te blijven.’

Brigida keek door het kleine vensterraam. ‘Misschien moeten we nog heel even wachten. Het giet.’

Er werd gebonsd. Er stond iemand aan de deur. Een verregende moeder met haar zoontje. Het doorweekte jongetje was misschien een jaar of zes. Of ze even binnen mochten schuilen, alstublieft.

‘Natuurlijk,’ zei Brigida. ‘Komt u verder. Wij gaan zo vertrekken, maar misschien willen jullie nog iets eten?’

Abel zag de jongen rillen. ‘Wacht maar even,’ zei hij en hij haalde een droge trui en een warme deken. Brigida schonk de moeder een kop dampende koffie in en maakte soep met krentenbrood.

‘U hoeft voor ons niet...’ begon de moeder.

Maar Brigida zei: ‘Het is geen moeite, het gaat vanzelf.’

De moeder zag de klok. ‘Wat een bijzondere pendule.’

Abel moest even iets wegslikken. ‘Die klok heeft dit hotel veel gebracht. Maar doordat-ie stil kwam te staan, is nu alles verloren.’

